

פרק א': ה"ברוגז"

מי מכיר את יפעת?

כל מי שמכיר את אפרת מכיר גם את יפעת.

ומי מכיר את אפרת?

כמובן, כל מי שמכיר את יפעת מכיר גם את אפרת.

תשאלו מדוע?

כי אפרת ויפעת היו חברות בלב ונפש, בפיתה ישובו זו ליד זו. לכל מקום הלכו יחד.

כשהאחת קלעה את שערוֹתֶיהָ לצמה, קלעה גם האחרת וכשהאחת פיזרה את השיער, פיזרה את שיערה גם חברתה. הן היו מגלות זו לזו את כל הסודות ומחליטות החלטות יחד תמיד.

הילדים קראו להן "צילי וגילי".

והנה, יום אחד רבו יפעת ואפרת.

אף אחד אינו יודע מדוע רבו, הן לא סיפרו זאת לאיש. פתאום, יום אחד, חדלו לדבר זו עם זו. יותר לא נראו יחד.

כשיפעת הייתה קולעת צמה הייתה אפרת מפזרת את שיערה וכשאפרת הייתה קולעת צמה, הייתה יפעת מפזרת את שיערה. כאילו לעשות "דווקא". שכולם יראו! שכולם ידעו!

עבר שבוע, וגם חודש, ויפעת ואפרת כבר שכחו את סיבת הריב, אבל להשלים היה הדבר בלתי אפשרי. "בעצם, ה"ברוגז" טיפשי" חשבה יפעת והתגעגעה לימים שהיא ואפרת היו הולכות שלובות זרוע.

ואפרת גם היא הצטערה על המצב.

"אילו רק ידעתי שיפעת רוצה שוב בחברותי, הייתי מציעה לה להשלים", חשבה אפרת, "אבל אולי היא כועסת עליי..."

וכך נמשך ה"ברוגז" ימים רבים, עד שהגיע חודש אלול, חודש הרחמים והסליחות.

בחודש אלול ידֶיהָ של שולמית מלאות עבודה, כי שולמית היא הילדה שאוֹהֶבֶת להשלים תמיד בין ילדים שהם "ברוגז". ה"שולם" שלה מצליח תמיד, ולכן הילדים קוראים לה בִּצְחוֹק "שולמית" — מלאך השלום. יפעת ואפרת ידעו שביום מן הימים האלה תגיע שולמית גם אליהן, ובאמת כך היה.

יום אחד בהפסקה הגדולה פנתה שולמית לאפרת ואמרה: "אפרת, הגיע הזמן להשלים בינך לבין יפעת, מה דעתך?"

"עוד לא החלטתי", אמרה אפרת, "וחוץ מזה אנחנו לא מדברות זו עם זו, אז איך נשלים?"

"את זה תשאיר לי", אמרה שולמית בחיוך מסתורי והסתלקה לה. אחר־כך הלכה שולמית מיד ליפעת ואמרה הזמן להשלים."

"יפעת, מספיק עם ה"ברוגז" הטיפשי עם אפרת, הגיע הזמן להשלים".

"נראה", אמרה יפעת, ובבלבה חשבה: "אין לי אומץ לפנות ראשונה אל אפרת."

וכך הלכו אפרת ויפעת הביתה ובלבן אותה הרגשה. "הלוואי שאפרת תבקש להשלים אתי" חשבה בבלבה יפעת. "אם יפעת תבקש להשלים — אסכים מיד" חלפה מחשבה בראשה של אפרת.

פרק ב: איך מכינים פרטים ברכה?

למחרת בשיעור ציור אמרה המורה: "היום, ילדים, נכין פרטיסי ברכה".

"מה פדאי לכתוב בפרטים הברכה?" שאלה שירי.

"לשנה טובה תיכתבו", הציעה מיכל.

"שנת שלום", אמרה דפנה, ומיהרה לרשום את הברכה בפרטים שהכינה.

"שנת הצלחה בלימודים", הוסיפה אפרת.

"ונאני אכתוב" — הכריזה מוריה — "תזכו לשנים רבות, נעימות וטובות."

"כל הברכות הללו יפות, אבל אפשר לכתוב גם דברים אישיים", אמרה המורה; קולה של המורה נבלע בהמולת ההתייגעויות. כולם היו טרודים בהכנת הפרטיסים, רק יפעת הייתה מוטרדת, דבריה של המורה שבו והדהדו

באוזניה: "דברים אישיים... דברים אישיים... למה התכוונה המורה כשאמרה "דברים אישיים"? האם

התכוונה ל"ברוגז" שבינה לבין אפרת?" המורה הביאה קופסת קרטון גדולה. על הקופסה היה כתוב: "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

"לכאן נשלשל את פרטיסי הברכה", אמרה המורה, "אחר כך נדביק בול על כל מעטפה והדונור יחלק את דברי הדואר לבתים."

בזו אחר זו סיימו הבנות את מלאכת הכנת פרטיסי הברכה, בזו אחר זו הטילו לתיבה את הפרטיסים.

פרק ג': הסוד

אף אחד לא ידע את הסוד הפרטי של אפרת.

אף אחד לא יכול אפילו לנחש.

אפרת הכינה פרטים ברכה ליפעת ובו כתבה:

על המעטפה השנייה היה כתוב: "שם השולחת: רותי"
 על גב המעטפה השלישית נכתב: "מאת שירי".
 ואילו על המעטפה הרביעית לא צויין שם השולח.
 "מיהו המפוזר ששכח לכתוב את שמו?" חשבה אפרת
 אבל הפתב שבצדה הקדמי של המעטפה היה פתב כל פן
 יפה ועגול. היה ניכר שלא ילד מפוזר כתב את שמו
 וכתובתה, משהו כתב זאת בתשומת לב רבה.
 בידים רועדות פתחה אפרת את המעטפה ושלפה מתוכו
 כרטיס ברכה יפהפה. הכרטיס היה מעוטר בפירוני פסן
 נוצצים ועליו היה כתוב:

דמעות עלו בעיני אפרת, דמעות — ולא של עצב, להפך
 אפרח הייתה נרגשת, נרגשת מאוד. היא חשה בפעם הראשונה כיצד הלב שמח ושר.
 העיניים דומעות.

בקצה השמאלי למעלה ציירה אפרת יונה צחורה נושאת
 כרטיס ברכה בפיה, ובצד ימין למטה — שתי ילדות
 אווזות זו בידה של זו. מעל לילדות רשמה באותיות
 קטנות קטנות: יפעת אפרת.

כך חשבה אפרת להשלים עם יפעת בלי מתווכים.
 למחרת היגיעה אפרת לביתה ובלבה קיוותה שיפעת
 תפנה אליה ותאמר לה כמה יפה כרטיס הברכה, אבל
 דבר לא קרה. עבר עוד יום ועוד יום, אפרת הייתה
 מתוחה מאוד ונרגשת, שאלות רבות הטרידו את
 מנוחתה:

"איך תגיב יפעת?"

"האם יפעת תיגש אליה? מה תאמר יפעת?"

היה קשה לאפרת להתרכז בלימודים,
 ובהפסקות הייתה שקועה במחשבות בפינת החצר.
 יום אחד, בצהריים, כשאפרת שבה הביתה אמרה לה
 אמה:

"אפרתי, יש דבר דואר בשכילך."

אפרת התרגשה, לבה פעם בחוזקה,
 "אולי מישהו מהכיתה שלח לי כרטיס ברכה?" חשבה.
 ואכן ארבע מעטפות נחו על השולחן. ארבע מעטפות של
 כרטיסי ברכה.

על כל המעטפות היה כתוב: "לכבוד אפרת לשם".
 אפרת הביטה על גב כל מעטפה כדי לדעת מי השולח.
 המעטפה הראשונה הייתה של מיכל.

"הנה," חשבה אפרת, "כְּשֶׁרוֹצִים אֲפֹשֶׁר לְהִשְׁלִים גַּם לְלֹא מִתּוֹכֵם."

וּבִאֲמַת לַמַּחֲרָת, כְּשֶׁנִּפְגְּשׁוּ אֶפְרַת וַיַּפְעֵת, לֹא הָיוּ צְרִיכוֹת לִזְמֹר דָּבָר. הֵן רָצוּ אַחַת לְקֶרֶאת הַשְּׁנִיָּה, הַבֵּיטוּ זֶה בְּעֵינֶיהָ שֶׁל זֶה וְהִבִּינוּ שֶׁהַ"בְּרוּגְז" נִגְמָר.

וּכְבֵּר בַּהֶפְסְקָה הָרִאשׁוֹנָה הִלְכוּ שְׁלוֹבוֹת זְרוּעַ,

צִמָּה קְלוּעָה לְרֹאשָׁהּ שֶׁל יַפְעֵת

וּצִמָּה קְלוּעָה לְרֹאשָׁהּ שֶׁל אֶפְרַת,

וְהֵן מְסַפְּרוֹת זֶה לְזֶה אֵת כָּל מַה שֶׁלֹּא סִפְּרוּ כָּל הַחוּדָשׁ, וַיַּחֲדֵן הֵן רוֹקְמוֹת תַּכְנִיּוֹת כְּאִילוּ מַעֲוֹלָם לֹא הָיָה "בְּרוּגְז".